

крайморски градъ. А отъ тамъ съ параходъ ми-
нахъ морето и ме стовариха въ други градъ. Тамъ
ме продадоха на *жельзаря*, който ме изработи
такава лека и остра лопатка, каквато съмъ сега.

„Дълго врѣме ме подхвърляха изъ бакални-
цитѣ, рѣжда ме нападна, мжно ми бѣше, не виж-
дахъ слънчева свѣтлинка, но най-послѣ и за мене
настана честитъ день.—Това бѣ деньтъ, когато дѣдо
Благо ме купи и донеси у дома си. Започнаха се
работни, но весели часове. Не ми омръзваше ра-
ботата, нито пъкъ се много прѣмжвахъ, защото
старецътъ бѣ грижливъ къмъ мене: почиваше ли
си той на сѣнка, и менъ взимаше до себе си; спѣ-
ше ли той, и азъ спѣхъ; приказваше ли на вну-
ченцата си хубави приказки, и азъ, заедно съ тѣхъ,
го слушахъ . . .“

Дѣдо Благо млъкна.

— Още, още ни разказвай, добрий дѣдо, —
се молѣха внучетата.

— Врѣме е за работа, милички. Па и желѣз-
ната лопатка само това ми е разказала за своя
животъ, — каза дѣдо Благо и отново се залови да
разработва градината.

Г. Стояновъ.

И котенцето станало баща.

Нашето коте Немирчо намѣрило едно яйце и го
търкулоунало съ краче.

— Тракъ! Строшило то яйцето съ кракъ. . .
но, о, чудо голѣмо! Изподъ бѣлата черупинка по-
казала се малка животинка . . .